

Herkes İçin Biraz Mutluluk

Jerry, çevresindekilerin çok sevdiği insanlardan biriydi. Keyfi her zaman yerindeydi. Her zaman söyleyecek olumlu bir şey bulurdu. Hatta bazen etrafındakileri çıldırtırdı bile.

Bu adam, bu halde bile nasıl iyimser olabiliyor? Birisi nasıl olduğunu sorsa; "Bomba gibiyim" diye yanıt verirdi hep.. "Bomba gibiyim." Jerry bir doğal motivasyoncuydu...

Yanında çalışanlardan biri, o gün, kötü bir günündeyse, Jerry yanına koşar, duruma nasıl olumlu bakılacağını anlatırdı.

Bu tarzı fena halde düşündürüyordu beni... Bir gün Jerry'ye gittim. Anlayamıyorum dedim.. Nasıl olur da, her zaman, her koşulda bu kadar olumlu bir insan olabiliyorsun... Nasıl başarıyorsun bunu?

Her sabah kalktığımda kendi kendime Jerry bugün iki seçimin var: Havan ya iyi olacak, ya kötü.. derim. Havamın iyi olmasını seçerim. Kötü bir şey olduğunda gene iki seçimim var: Kurban olmak, ya da ders almak.

Ben başıma gelen kötü şeylerden ders almayı seçerim. Birisi bana bir şeyden şikayete geldiğinde, gene iki seçimim var. Şikayetini kabul etmek ya da ona hayatın olumlu yanlarını göstermek. Ben hayatın olumlu yanlarını seçerim.

Yok yahu, diye protesto ettim. Bu kadar kolay yani? Evet.. Kolay dedi Jerry.. Hayat seçimlerden ibarettir. Her durumda bir seçim vardır. Sen her durumda nasıl davranacağını seçersin. Sen insanların senin tavrından nasıl etkileneceklerini seçersin. Sen havanın, tavrının iyi ya da kötü olmasını seçersin... Yani sen, hayatını nasıl yaşayacağını seçersin!..

Jerry'nin sözleri beni oldukça etkiledi. Onu, uzun yıllar görmedim. Ama, hayatımdaki talihsiz olaylara dövünmek yerine, seçim yapmayı tercih ettiğimde hep onu hatırladım.

Yıllar sonra, Jerry'nin başına çok tatsız bir şey geldi. Soygun için gelen hırsızlar, paniğe kapılıp, Jerry'yi delik deşik etmişler... Ameliyatı 18 saat sürmüş, haftalarca yoğun bakımda kalmış. Taburcu edildiğinde, kurşunların bazıları hala vücudundaymış.

Ben onu, olaydan altı ay sonra gördüm. Nasılsın? diye sorduğumda, Bomba gibiyim dedi. Bomba gibi. Olay sırasında neler hissettin Jerry dedim. Yerde yatarken, iki seçimim var diye düşündüm.. Ya yaşamayı seçecektim, ya ölümü.. Ben yaşamayı seçtim.

Korkmadın mı, şuurunu kaybetmedin mi !.. Ambulansla gelen sağlık görevlileri harika insanlardı. Bana hep iyileşeceksin merak etme dediler. Ama acil servisin koridorlarında sedye mi hızla sürerlerken, doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce ilk defa korktum .Bu gözler bana; Bana adam ölmüş diyordu. Bir şeyler yapmazsam, biraz sonra ölü bir adam olacaktım gerçekten..

Ne yaptın? diye merakla sordum.. Kocaman bir hemşire yanıma yaklaştı ve bağırarak herhangi bir şeye alerjim olup olmadığını sordu.. Evet diye yanıt verdim.. Var.. Doktorlar ve hemşireler merakla sustular.. Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve bağırdım: Benim kurşunlara alerjim var !..

Doktorlar ve hemşireler gülmeye başladılar. Tekrar bağırdım.. Ben yaşamayı seçtim. Beni bir canlı gibi ameliyat edin. Otopsi yapar gibi değil..

Jerry, sadece doktorların büyük ustalıkları sayesinde değil, kendi olumlu tavrının büyük katkısı ile yaşadı. Yaşaması bana yeni ders oldu.

Hergün, hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımızve hakkımız olduğunu ondan öğrendim.. Ve her şeyin kendi seçimimize bağlı olduğunu..

Bu yazıyı okudunuz. Şimdi iki seçiminiz var:

1. Unutup gitmek.
2. Kesip saklamak, fotokopisini çıkarıp, dostlarınıza dağıtmak..